

Autorka světových bestsellerů
Zlatá klec a Stříbrná křídla

CAMILLA LÄCKBERG

 metafora

BRONZOVÉ SNY

Ochraň vše, na čem ti záleží.

Hlavní hrdinka Faye se poté, co se pomstila bývalému manželovi a zajistila bezpečí pro svou matku a dceru, soustředí na svoji firmu. Jenže ve chvíli, kdy už si myslí, že všechno zlé je za ní, se objevuje nová, a ještě strašlivější hrozba – Fayein otec, kterému se podařilo uprchnout z vězení. Muž, který by pro ni měl být největším zdrojem bezpečí, se stává její nejhorší noční můrou, neboť je připravený zničit vše, na čem jí záleží. Faye tak musí především ochránit své nejbližší a zároveň své celoživotní dílo, úspěšnou kosmetickou firmu Revenge. Shromáždí kolem sebe okruh žen, jimž bezmezně důvěřuje, a zosnuje plán na závěrečnou odplatu. Bude ho však schopná uskutečnit, když je její otec nebezpečnější než kdy dřív? Zdá se totiž, že spojil své síly s nemilosrdnými zločinci, kteří se nezastaví vůbec před ničím...

Audiokniha *Bronzové sny* byla ve Švédsku nominována na Storytel Awards 2025.

„Stejně rafinovaná jako vždy [...] Chytrá, odvážná a krásná hlavní hrdinka. [...] Camilla Läckberg mě pokaždé přesvědčí, jak je pro nás ženy důležité vzájemné sestersví.“

Bohusläningen

„Stejně jako v ostatních knihách je zde kladen velký důraz na girl power a silné ženské postavy. Tenhle díl je podle mě asi nejlepší, i když Stříbrná křídla s ním drží krok. Neuvěřitelně dobrá kniha a je mi trochu smutno, že série skončila, ale jsem moc ráda, že jsem ji přečetla.“

čtenářský ohlas na [Godreads.com](https://www.godreads.com)

CAMILLA
LÄCKBERG

BRONZOVÉ SNY

CAMILLA
LÄCKBERG

BRONZOVÉ
SNY

Přeložil Martin Severýn

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Copyright © Camilla Läckberg 2024

First published with the title *Drömmar av brons* in 2024

by Bokförlaget Forum, Stockholm

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Martin Severýn, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-891-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-890-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-338-4 (print)

*Mým sestrám Ritě, Leně, Auroře, Eleonoře a Isadoře –
sestrám pokrevním, sestrám vyvoleným*

Únor

Faye pozorovala sněhem pokrytý dvůr. Opírala čelo o zamřížované okno a upřeně hleděla na vysoký plot, který odděloval trestance ve věznici Stenakull od zbytku společnosti. Nad lesem kroužil obrovský pták, udělal pár otoček a zmizel jí z dohledu.

Všechno se zvrtilo. Její matka Ingrid a dcera Julianne budou brzy po smrti, přes veškeré marné pokusy je ochránit. Musí se odsud dostat ven, ale netuší, jak by to měla zařídit. V průběhu života ji nic – ani dospívání ve Fjällbace, ani manželství s boháčem v luxusním bytě v Östermalmu nebo kariéra úspěšné ředitelky společnosti – nepřipravilo na tuhle situaci. Jak se jen spojit s ostatními, přimět je, aby jí uvěřili, *následovali* ji?

Dokáže začít znova od začátku? Zvládne se znovu osvobodit?

Faye si nikdy nepřipadala tak osamělá. Daleko od Julianne, dál než kdykoli předtím. Už teď jí svoboda chyběla, a to ji sem přivezli teprve před pár hodinami.

Hlas na chodbě ji přiměl natáhnout krk.

Polkla.

Zavřela oči.

Takhle to skončit nemůže. To nepřipustí.

I. ČÁST

O osm měsíců dříve

FAYE SHLÍŽELA Z APARTMÁ Grand Hôtelu na vodu proudící Stockholmem. Po nábřeží pod královským zámekem se procházely hloučky lehce oděných lidí. Přiložila si dlaň na hrudník, cítila, jak jí tluče srdce. Už jí někdy bušilo tak prudce?

Někdo zaklepal na dveře. Trhla sebou.

„Kdo je tam?“ zavolala. Její hlas zněl příliš slabě, sotva ho poznávala.

Fakt, že se musela zeptat, jí na klidu nepřidal.

„Alice,“ uslyšela známý hlas a s úlevou vydechla.

Ruka se jí třásla, když otevírala dveře.

Přítelkyně, a zároveň důležitá partnerka ve Fayeině společnosti Revenge, začala okamžitě po překročení prahu kroužit po apartmá.

„Tak takhle si žije ta druhá z nás.“

„Zatímco ty žiješ vyloženě ve slumu, Alice.“

Faye se podařilo dostat ze sebe náznak úsměvu, přestože jí srdce stále tlouklo jako o závod.

„Madonnu a Beyoncé pokaždé ubytují v tomhle apartmá?“ Alice se posadila na jednu z obřích pohovek. „Nebo tu mají ještě něco fajnějšího?“

„Nemají, bydlí tady.“

Faye se natáhla pro stříbrnou kávovou konvičku na obřím tácu přeplněném snídaňovými dobrotami.

„Takže teď vdechuju zbytky jejich DNA...“ pronesla Alice zbožně.

Faye se podařilo znovu zasmát.

„Ty už snad dávno vyvětrali. A doufám, že odstranili i všechny stopy tělesných tekutin. Budou ti muset stačit moje spory.“

Podala Alici šálek s kávou a ukázala na konvičku s mlékem.

Alice zavrtěla hlavou.

„Ne, děkuju. Kávu si dávám černou. Stejně to teď mám i s milencem.“

Faye nalila do šálku i sobě, uchechtla se a usadila se do protějšího křesla.

„To nebylo zrovna politicky korektní, řekla bych...“

Alice pokrčila rameny. Po ošklivém rozvodu s Henrikem dávala osvobozujícím způsobem najevo, že na náznaky ostatních ohledně svého stylu života naprosto kašle.

„Proč ses chtěla sejít tady, a ne v kanceláři? A proč vlastně nespíš doma?“

Alice šla jako obvykle rovnou k věci.

Faye se podívala na své ruce. Nerada do svých trápení zatahovala své milované, jenže z dřívějších zkušeností zároveň věděla, že *sama* znamená *v oslabení*.

„Včera jsem zahlédla otce. Když jsme seděly u Richeho. Zastavil se před oknem restaurace a zíral přímo na mě. Potom zmizel.“

Při vzpomínce na otcův zlý pohled se zachvěla. Pohled, před kterým se celé dětství i dospívání krčila, který ji osla-

boval, protože věděla, že když se na ni nebo na matku podívá právě takhle, nepotrvá dlouho a čeká je trest.

Alice prudce postavila hrnek na tác, až to zařinčelo.

„Víš to jistě?“

Faye přikývla.

„Ano. Naprosto jistě.“

„Všimla jsem si, že se něco děje. Zmlkla jsi a rychle ses vypařila. Dokonce i Ylvu to překvapilo.“

„S ní taky potřebuju mluvit.“

Faye s Alicí se setkaly pohledem.

„Přišla jsem domů a už na schodech se mi něco nezdálo. Jako by se někdo pokoušel dostat do bytu. Tak jsem jela rovnou sem a zamluvila si pokoj.“

„Panebože.“ Alice natáhla ruku a vzala tu její do dlaně.

„Jak to teď uděláš s Itálií?“

Faye se sevřelo hrdlo, stačilo jen pomyslet na nádherný dům v Ravi, kde na ni čekaly maminka s dcerou.

„Tu cestu zruším. Nemůžu riskovat, že ho přivedu rovnou k nim. Ví, že žijí, držel v ruce jejich fotografii, kterou jsem dala Jackovi, než... zemřel. Zřejmě spolu zůstali v kontaktu i po útěku z vězeňského transportu, Jack dal nejspíš tu fotku otci a teď... Já nevím. Ale musím si najít nové bydlení. Nějaký dům. Od doby, co jsem se přestěhovala do Stockholmu, jsem kromě azylu u Kerstin nežila v domě. Snad na to otec nepřijde.“

„A není to ve městě bezpečnější? V nějakém bytě?“

Faye zavrtěla hlavou.

„Tam se vždycky pohybuje moc lidí. Dům dokážu kontrolovat, hlídat.“

„Řekni, kdybych ti mohla nějak pomoci,“ vyzvala ji Alice a vstala. Nalila si z konvice ještě trochu kávy.

„Tvou pomoc budu určitě potřebovat. Ale nejdřív se musím o pár věcí postarat sama.“

„Myslíš, že by se vážně odvážil napadnout tě? Podařilo se mu přece uprchnout z vězení. Nebude se spíš držet zpátky? A nechat vás na pokoji?“

Faye znovu zavrtěla hlavou.

„Ne. Zním ho moc dobře. Přijde. Proč by mi jinak ukazoval tu fotku? Musím být připravená.“

Na pažích jí naskákala husí kůže, jako by se v luxusním hotelovém pokoji prudce ochladilo.

„A co naše spuštění kampaně za oceánem? Odložíme to?“

„Ne. To vyřeším. Nedřely jsme jako koně proto, abychom teď všechno ohrozily odkladem. Pokud ovládneme americký trh, dostaneme Revenge mezi absolutní špičku kosmetických značek, to víš stejně dobře jako já. Nedovoluji, aby nám v cestě stál můj otec.“

Faye si přitáhla ruce blíž k tělu, teplota v místnosti snad ještě klesla. Přehnal to s klimatizací?

„Můžeš nějak zajistit větší bezpečnost u nás v kanceláři? Budu tam muset vyrazit, nejspíš ještě dnes,“ podotkla Alice.

„Okamžitě se o to postarám.“

Alice vstala a pevně ji objala.

Faye ucítila důvěrně známou vůni Chanelu N° 5. Alice si vždycky potrpěla na klasiku.

Když za přítelkyní opět zaklaply dveře, přešla Faye do ložnice a po jistém zaváhání vzala do ruky mobil. Na ten hovor se vůbec netěšila. Nesnášela, když musela lhát své dceři. Matce ale řekne pravdu. Věděla přece lépe než kdokoli jiný, jaké nebezpečí její bývalý manžel představuje, nebylo by správné jí to nepovědět.

Faye vzdychla a spustila FaceTime. Píchlo ji u srdce, když se na obrazovce objevila rozkošná tvářička její dcery.

„Mami! Kdy se vrátíš domů? Namalovala jsem ti obrázek, dostaneš ho, až přijedeš!“

„To jsi strašně hodná, zlatíčko! Moc mi chybíš, ale ještě chvílku potrvá, než se maminka vrátí, musím nejprve vyřešit nějaké pracovní záležitosti, víš?“

Zklamání v Juliennině pohledu znala až příliš dobře. Slib neporušila poprvé. Viděla, jak se dcera snaží tvářit nenuceně, a zabořilo ji to ještě víc.

Pokřčila rameny.

„Chápu.“

„A jak se tam máš?“

„Dobře, ale asi chceš stejně mluvit spíš s babičkou, jako vždycky, ne?“

„Julienne... Zrovna teď si opravdu potřebuju s babičkou nutně promluvit, ale příště si určitě můžeme...“

„Jasně.“

Tvář zmizela a nahradily ji pohupující se stěny a tmavý nábytek, jak Julienne procházela domem.

„Babi!“ volala.

Pak se objevil matčin obličej.

„Můžeš se někam zavřít?“ zeptala se Faye potichu.

Matka přikývla a Faye na obrazovce telefonu sledovala, jak jde nahoru do patra.

„Co se děje?“ vyhrkla trochu dýchavičně, jak vyběhla schody. „Děšíš mě.“

Faye se zhluboka nadechla.

„Včera jsem ho viděla. Otce. Myslím, že se mi pokusil dostat do bytu.“

Matka zalapala po dechu.

„Göstu? Víš to jistě?“

Stejná otázka, jakou jí položila Alice, a Faye na to i stejně odpověděla.

„Ano. Naprosto jistě. A dokonce ví, že jste naživu. Cestu za vámi do Itálie jsem zrušila. Pochybuju, že o domě v Ravi něco tuší, ale jestli mě sleduje, nechci ho přivést až k vám.“

Cítila, jak se jí zpod víček derou slzy, ale zahnala je.

„Buď prosím obzvlášť opatrná. A samozřejmě se postarám, abyste tam byly ve větším bezpečí. Nehodlám nic ponechat náhodě.“

„Kde jsi teď?“

Matce se lehce třásl hlas, mobil v ruce se jí klepal.

Právě to otec uměl skvěle. Vzbudit v nich hluboký, primitivní strach. Obě věděly, čeho je schopen a jaké zlo v něm dřímá.

„Zaplatila jsem si pokoj v Grandu. Ale zařídím si tu nové, bezpečnější bydlení.“

„Dávej na sebe pozor,“ špitla matka a Faye jen přikývla.

Nemůže dovolit, aby ji přemohl strach. Nechce dát otcí tu moc. Musí zachovat chladnou hlavu a naplánotvat další krok. Utekl z vězení, hledá ho policie, to jí poskytuje jistou výhodu.

„Postarej se o Julienne. Miluju vás,“ řekla a zavěsila.

Zůstala sedět na posteli. Po tom všem, co se v posledních letech seběhlo, se na další boj cítila příliš unavená. Jenže přesně to teď musí udělat. Bít se za sebe a za život své rodiny. Vzpomněla si na fotografii, kterou ukázala Jackovi a kterou jí sebral. Jiná fotka maminky a Julienne neexistovala, stýskalo se jí a chtěla by se na ni pořád dívat. Zachytila je na sicilské pláži, před očima viděla, jak

se Julienne na snímku choulí v babiččině náruči, dlouhé světlé vlásky má po koupání v moři zacuchané a hledí přímo do objektivu. Tu fotku měl teď její otec.

Bila by se za ně do poslední kapky krve.

Opět vzala do ruky mobil a vyhledala si *realitní makléř, Stockholm*. Hned první výsledek odkazoval na kancelář, která se evidentně specializovala na exkluzivní nemovitosti. Klikla na telefonní číslo na webových stránkách a za okamžik už se ozval mužský hlas.

„Dobrý den, ráda bych koupila dům,“ oznámila Faye stroze.

„Výborně! Přepojím vás na našeho makléře.“

Natáhla se pro minerálku na nočním stolku, potřebovala zapít hořkou pachutí kávy.

„Dobrý den, tady Peter Bladh, jak vám pomůžu?“ Podle zvuků v pozadí se zdálo, že sedí v autě.

„Jmenuju se Faye Adelheimová a ráda bych koupila dům. Rychle. S pozemkem přímo u moře, a ne víc než půl hodiny od centra Stockholmu. Na ceně nezáleží.“

Rozhostilo se krátké překvapené ticho.

„Hm... Mám tu jeden dům, který by vám mohl vyhovovat,“ odpověděl. „Na ostrově Lidingö, hned u vody. Nabídková cena je...“

„Jak jsem řekla,“ přerušila ho Faye, „cena nehraje roli. Kdy se na něj můžu zajet podívat?“

„Kde se nacházíte?“ zeptal se makléř.

Musí se chovat jakoby nic, nedat najevo strach. Útok přijde co nevidět, musí být připravená.

„Bydlím v Grand Hôtelu.“

„Můžu vás tam za dvacet minut vyzvednout. Potřebuju se jen stavit v kanceláři, vzít kódy a klíče od domu.“

„Výborně.“

Zavěsili a Faye zamířila do sprchy. Má toho na práci až až. Musí ochránit svou rodinu. Za každou cenu.

DŮM SI NECHAL před pěti lety postavit jeden švédský miliardář. Teď si pořídil rodinu, prodal podíl ve známé finanční skupině a přestěhoval se do New Yorku. Na finančníka měl pozoruhodně dobrý vkus, napadlo Faye, když si prohlížela zařízení domu. Pokud s tím tedy měl cokoli do činění. Jen samotné vybavení mělo hodnotu několika milionů, nebylo ale nijak křiklavě okázalé. Docela dobře si dokázala představit, že by tu žila.

Kolem pozemku se tyčila vysoká zeď, a když sem v makléřově kabrioletu zajížděli, masivní elektrická brána se nehlučně rozestoupila do stran. Dům měl tři podlaží a nacházel se až na samém konci ostrova. Jednu celou stěnu tvořila panoramatická okna s výhledem na moře. Pod nimi se táhl perfektně udržovaný trávník, na něm stál velký bazén a o kousek dál uviděla písčnou pláž.

Makléř Peter stál u jednoho z ohromných oken. Faye si rychle procházela dům a on jí nechával prostor. Kolem pozemku právě projížděla loď, pendlující mezi ostrůvky stockholmských šér, a vysílala k pobřeží drobné vlnky.

„Jsou poloprůhledná. Skla nechal majitel zbrousit tak, aby člověk viděl ven, ale nikoli dovnitř.“

„Jako ve výslechové místnosti?“

Peter se zasmál. Po tváři se mu rozlil krásný, symetrický úsměv. Zuby měl bílé a rovné.

„Ano, jako ve výslechové místnosti.“

Postavila se vedle něj a ucítila vůni jeho parfému. Mohlo mu být kolem třiceti, byl vysoký, měl vlnité hnědé vlasy sčesané na jedné straně na pěšinku. Očividně hodně trénoval. Choval se k ní zdvořile, ale ne upjatě, sebevědomě, ale ne vlezle. Zaujal ji na první pohled a cesta sem s ním příjemně uběhla.

Domnívala se, že je svobodný. Rozhodně neměl prstýnek a oblékal se přirozeně, slušivě a vědomě mužně, nikoli podle vkusu nějaké ženy.

„Majitel sem instaloval špičkový bezpečnostní systém. Kamery a alarmy jsou přímo napojené na firmu Wadling Security. Prodávající na bezpečnost velmi dbal. Stockholm už není, co býval. Jistě víte, že se určité loupežné gangy soustředí právě na takovéto nemovitosti. Nic jim není svatě, je potřeba se chránit.“

Faye přikývla a pohled se jí svezl na svaly na hrudi, které se Peterovi rýsovaly pod upnutou košilí. Musela se hlídat, aby si neolízla rty.

Loupežné gangy ji neděsily, ona se bála vlastního otce. A tomu žádný bezpečnostní systém na světě nezabrání, aby se k ní pokusil dostat, pokud se pro to rozhodne. Při jedné z mála příležitostí, kdy se ho matka rozhodla opustit a utekla s Faye a Sebastianem na ubytovnu, jim už následujícího rána bušil na dveře. Šel po stopě jako lovecký pes, vždycky je našel. Ale dobrý bezpečnostní systém jí mohl poskytnout čas.

„Co na to říkáte?“ zeptal se Peter po chvilce ticha.

Faye krátce přikývla.

„Jsou ještě jiní zájemci?“

„Včera se tu byl podívat Martin Lorentzon.“

Věděla, že spoluzakladatel Spotify rozhodně nemá po ohromném úspěchu firmy hluboko do kapsy. V tom případě si musí pospíšet.

Dům byl perfektní. Tady bude v maximálním bezpečí, bude bydlet blízko centra metropole, a přitom v soukromí, které teď potřebuje. Tady by ji nerušili žádní zvědaví sousedé jako v Östermalmu, kde se situace v posledních letech, kdy tam bydlela, stále zhoršovala. Dřív by ji ani nenapadlo, že by někdy přesídlila na neosobní, nenápadný ostrov Lidingö. Teď ji ovšem právě tohle lákalo. Navíc dům může nechat přísně střežit, tak, jak by to v případě bydlení ve městě nyní už nešlo.

„K požadované ceně přihodím pět milionů. Pokud se budu moct nastěhovat okamžitě.“

„To by neměl být problém. Zavolám prodávajícímu.“

Peter odkráčel dolů po schodech a nechal Faye o samotě. O chvílku později se objevil na trávníku u pláže s telefonem přitisknutým k uchu. Faye zůstala stát, uklidněná vědomím, že ji za oknem nevidí.

Znovu se zachvěla. Otcovo zjevení ji přimělo změnit plány. Nebyla pánem situace. Potřebuje opět převzít kontrolu. To ale nepůjde, dokud bude tak napjatá.

Přitiskla dlaň na sklo a druhou ruku si strčila do kalhotek. Už stačila zvlhnout. S pohledem upřeným na Petera se hladila, pozorovala to vypracované tělo, sebejisté držení. Představovala si vyrýsované prsní svalstvo. Určitě má hrud' dohledka oholenou. S malými tvrdými bradavkami. Netrvalo dlouho a udělala se. Kousla se do rtu, zadusila

sten, který se jí dral z hrdla, zavřela oči a celým tělem jí projelo vzrušení.

Po chvíli si upravila šaty a posadila se na krémovou pohovku. Tep se jí uklidnil. Z birkinky od Hermès vytáhla pudřenku své značky Revenge a podle odrazu v malém zrcátku si upravila make-up. Pak rozeplula vnitřní kapsu kabelky a vylovila řetízek se stříbrným medailonkem, který tam nosívala ukrytý od chvíle, kdy přišla o tu jedinou fotografii. Otevřela ho a dívala se na malý snímek sebe a Julienne. Fotila je Kate Gaborová, když byla Julienne ještě docela malinká. Tenhle obrázek měla ze všech nejraději.

Zaslechla na schodech Peterovy kroky, rychle zavřela medailon a strčila náhrdelník zpět do kabelky.

Stoupl si před ni.

„Omlouvám se, trochu to trvalo.“

Faye se usmála.

„Nic se neděje. Užívala jsem si výhledy.“

Přejížděla Peterovo tělo pohledem.

Odkašlal si, opálené tváře mu lehce zrudly.

„Mluvil jsem s majitelem, vaši nabídku přijal. Když jeho žena zaslechla, že tou kupující jste vy, naprosto ji to nadchlo. Mám vám vyřídít, že je velkou fanynkou vás i vašich výrobků. Prý vždy používá jediné Revenge.“

„Žena se vkusem.“

Faye vstala a Peter jí gestem ruky naznačil, aby šla první. Vyťukával kód, kterým se zamykal dům a zapínal alarm. Faye se mezitím vydala k autu, posadila se a z vlasů si stáhla sluneční brýle na oči. Peter si sedl za volant, zvedl dálkový klíč, stiskl tlačítko a brána se neslyšně otevřela.

Cestou ven si Faye v bočním zrcátku prohlížela dům, který právě koupila. V jiném světě by se sem s ní jednoho dne nastěhovala i Julienne, ale to nepřicházelo v úvahu. V očích veřejnosti byla Julienne po smrti. Někdy to připadalo reálné dokonce i jí samotné, hrála svou roli tak dobře, že ji už jen ta myšlenka dokázala rozesmtnit.

Neměla na vybranou. Fotografie, které objevila v Jackově počítači, byly naprosto ohavné. Vystavil Julienne těm nejodpornějším situacím. Musela ji od něho dostat pryč a postarat se, aby se k ní už nikdy nepřiblížil.

A jedině díky téhle životní lži byla jakákoli dceřina existence vůbec myslitelná. Faye doufala, že ji zvládne nést dál, ovšem někdy ji ta tíha div nezdrtila.